

Lluna

A la Laura ja fa una setmana que l'han fet fora de l'última feina. Era al Restaurant de la Carretera, on servia esmorzars i menús de migdia a camioners, peons de tota mena i comercials, mal tenyits, de productes que ja fa anys que no tenen cabuda al mercat. El propietari, una muntanya de cent cinquanta quilos farcida de greix i mala llet, la va fotre fora a crits al mig d'un servei i amb el bar a rebentar de clients. “Fora d'aquí ara mateix, ionqui de merda! N'estic fins als collons que fotis mà a la caixa i veure't col·locada tot el putu dia!”, li va cridar vomitant ràbia i fent vibrar la papada suada i gelatinosa. A la Laura li va fer mal que aquella mala bèstia la fes fora de la feina, també la va ferir que ho fes davant de tot un menjador ple de gent coneguda d'El Poble, però el que li va acabar d'esquinçar els budells, és que la resta de cambres ho celebressin intercanviant-se mirades somrients i aplaudiments dissimulats.

Avui és dissabte i la Laura és a casa amb la Lluna, la seva filla d'onze anys. Està feta un sac de nervis. Camina amunt i avall sense sentit. Té calor. Tot just ha començat el juny i el clima ja és tòrrid. La Laura va amb calces i una samarreta vella i gastada. Són gairebé la una del migdia i encara no ha menjat des de l'hora de dinar del dia abans, que va engolir dos iogurts naturals amb molt sucre. Des que ha perdut la feina sobreviu a base de iogurts, tabac, cervesa i speed. Quan treballava, com a mínim, feia l'àpat d'abans del servei, i un cuiner, que era com un representant de Déu posat a la Terra, li preparava tuppers per la seva filla. Es desplaça fins al menjador. El seu caminar és ràpid i irregular, com el d'un mecanisme nerviós, erràtic i mancat d'ànima. La Lluna és al sofà asseguda amb el seu millor amic; l'iPad. Passa hores i hores mirant aquella pantalla. Dibuixa, fa *scroll* al Tik-Tok, mira vídeos al YouTube que l'ajuden a fugir de la realitat. “Què fas?”, li pregunta la seva mare amb un rictus estampat a la cara. “Mira...”, respon la Lluna amb un fil de veu melós i sense apartar la vista de la pantalla. La Laura s'acosta a la nena: “et va molt petit aquest pijama”. La nena porta un pijama de Frozen que li va dues talles petites. “Ja, però m'agrada”, respon forçant un somriure. Li toca el cap. Al cap hi té una ferida que li ha anat curant tan bé com ho pot fer una mare desnortada. Sembla que està cicatritzant bé. “No tornis a caure, eh, Lluna”, li diu amb una boca tensa i plena de tristesa. “No, mama”, li respon la filla amb una veu dolça

i delicada. “Ara et prepararé alguna cosa per dinar, carinyo”, li diu a la seva filla mentre ja es dirigeix cap a la cuina.

A la cuina estira la maneta d'un calaix i en treu el poc que li queda d'un gram d'speed. Es prepara una ratlla sobre el marbre i l'esnifa amb una ànsia apàtica. Li fa mal entrar pel nariu, però és un dolor que li encanta. Un suplici desitjat. Li plora un ull a raig i li surt un fil de sang pel nas. Aquell speed és dur com una làpida. Agafa un tovalló es moca i s'eixuga les llàgrimes. Obre la nevera i agafa una de les moltes llaunes de cervesa de marca blanca que encara li queden. Tanca la nevera. S'empassa mitja llauna d'un sol glop, i ja es veu forta per fer-li el dinar a la seva filla. Torna a obrir la nevera i, a part de les cerveses i iogurts, només hi veu frànkfurts. Decidit: frànkfurts.

La Laura crida a la seva filla a taula, li ha preparat tres frànkfurts sobre dues llesques de pa Bimbo, i a sobre la taula, li ha posat les restes d'un paquet de galetes Oreo per fer les postres. La nena s'acosta a taula sense queixa. Seu i es mira el plat: “gràcies, mama”, diu amb un somriure sòpit. La seva mare li torna a mirar la ferida del cap. “Ja ho comences a tenir maco, això”, li torna a dir amb una dicció atropellada.

La Lluna es va barallar el divendres a l'escola amb un parell de nens dos cursos més avançats que el seu. Ells li asseguraven a crits que la seva mare era una puta i una drogoaddicta, i que els seus pares parlarien amb l'alcalde i les senyoretetes perquè les fotessin fora d'El Poble. La Lluna va defensar a la seva mare amb dents i ungles, i no va trigar ni un minut a etzibar-li un cop de puny a la cara a un dels nens. Dos. Tres. El va deixar estès a terra. Sang. L'altre va rebre un primer impacte a la cara, però es va saber defensar, i amb una forta empenta la va fer caure picant de cap a terra. Els nens, amb basarda, van fugir corrents per no rebre més, i avergonyits per la pallissa rebuda a mans d'una nena dos anys més petita que ells, no van dir res. La Lluna va anar al lavabo a rentar-se la sang que li rajava del cap i va explicar que havia caigut.

La Lluna s'acaba el dinar. “Gràcies, mama”. S'aixeca de taula amb silenci, va a rentar-se les dents i torna al sofà amb l'iPad. A la Laura se li comença a fondre la màgia de l'speed i la cervesa, i li va creixent l'ansietat i la tristesa dins les entranyes. Mira el plat amb restes d'un frànkfurt i el paquet de galetes buit. Plora. Plora per dins, ho intenta fer sense llàgrimes, en sec, però no pot evitar que li baixin galta avall. Va al lavabo a rentar-se la cara. Al mirall hi veu una ionqui desnodrida i mal pentinada. Sembla que els ossos li xuclin la pell. L'horroritza veure les bosses ennegrides que té sota els ulls blaus. No veu ni rastre de la noia atractiva i carismàtica que havia estat.

“Què collons hi fotem en aquest poble?”, se li escapa en veu alta. La Lluna, com sempre que la seva mare parla sola, fa veure que no sent res, però se li escapen unes lleugeres tremolors a les cames. Uns petits espasmes.

La Laura mai va decidir anar a viure a El Poble, això ho va decidir el pare de la Lluna. “Quin fill de puta, Pau! Quin fill de la gran puta estàs fet”, brama mirant-se fixament al mirall. La Lluna es tapa les orelles amb força, sap de qui parla la seva mare. La Laura i en Pau es varen conèixer a La Ciutat. Ella es va enamorar bojament d’ell, era un home molt atractiu i, a ulls de la Laura, era pur i salvatge. En menys d’una setmana, ja es va entregar en cos i ànima a aquella relació i després, tot va anar tan de pressa com un gat entre brases:

En Pau va decidir que la Laura s’havia d’apartar de la seva família.

En Pau va decidir que la Laura deixaria la seva feina.

En Pau va decidir que havien de marxar de La Ciutat.

En Pau va decidir que el millor lloc per anar a viure era a El Poble.

En Pau va decidir que havien de tenir un gos.

En Pau va decidir que el gos es diria Tro.

En Pau va decidir que estava cridat a ser pare.

En Pau va decidir que la nena es diria Lluna.

I finalment;

En Pau va decidir que ell tornava a La Ciutat amb una noia deu anys més jove que ella, i que ja no volia saber res ni del Tro ni de la Lluna.

La Laura torna a la cuina i estira la maneta del calaix. Treu la bosseta d’speed, la palpa i la nota buida, massa buida. Això li provoca pànic. L’esfereix veure com se li acaba la màgia. Es fa una ratlla. L’aspira amb ànsia i nota com li bull aquell dolor tan desitjat. Li plora un ull i li raja sang del nas. Treu una cervesa de la nevera i beu amb ganes. Glop, glop, glop. Recupera la seguretat i agafa el mòbil, surt al celobert perquè no la senti la seva filla, i busca un contacte a l’agenda; *BOSS*. El Boss és el seu camell, el seu nom real és Josep Maria, però es fa dir Boss. “Quin gilipolles”, pensa en veu alta tot mirant el nom escrit a la pantalla. Dubta en prémer el botó per trucar, però sap que no ho pot fer. Li deu massa diners, i l’última vegada que el va veure ja li va dir, per tercera vegada, que volia cobrar i que no li fiaria res més: “jo sempre cobro, nena”, li havia acabat dient amb un to mordaç, mastegant cada síl·laba de cadascuna de les

paraules. Es decideix per trucar a en Pepe. En Pepe és un camàlic del Boss, i sovint l'ajuda a vendre.

—Laura? —Respon en Pepe amb sorpresa.

—Em pots portar un gram a casa? —Diu precipitadament.

—Tens pasta?

—Tinc pasta per pagar-te el gram.

—El Boss m'ha dit que no et serveixi, que li deus molta pasta.

—Joder, Pepe, ja ho sé, i la setmana que ve li pagaré tot —fa una pausa per fer un glop de la llauna—. La setmana que ve ja tindrè la pasta del *finiquito* del restaurant —torna a fer una pausa per empassar saliva—. Només vull que em portis un gram a casa i aquest te'l pago ara mateix —diu provant de fer una cantarella més seductora.

En Pepe es queda pensant uns tres segons que, a ella, se li fan més llargs que una colonoscòpia.

—Ok, ara vinc.

La Laura respira alliberada. Sap que amb això té resolt el que queda de cap de setmana. Com sempre que està a punt de pillar, i com a la majoria d'addictes, se li regira l'estómac i li entren unes ganes imperioses d'anar al lavabo. Entra al pis i va corrents al lavabo. Gairebé no té temps d'abaixar-se les calces per escopir una diarrea sorollosa. Troba un rotllo de paper de vàter semi-nou amb un tacte que no li resulta gens familiar. Es frega a consciència, no recorda haver comprat aquest paper, però no en fa cas. El que no sap és que la Lluna, tipa de trobar-se sense paper, fa temps que roba els rotllos de l'escola per portar-los a casa.

La Laura treu el cap al menjador i veu la seva filla, embotida dins el pijama de Frozen i l'iPad, tal com estava abans de dinar. “Què fas?,” li pregunta amb un rictus per boca. “Mira...”, respon la Lluna amb un fil de veu dolç i sense apartar la vista de la pantalla per no veure com la seva mare fa anar la boca de banda a banda.

La Laura espera. Agafa trenta euros que els té guardats dins un calaix de la tauleta de nit. El posa sobre la taula de la cuina. Torna a l'habitació a estirar els llençols del llit per fer temps. Dona voltes pel minúscul pis amb l'únic propòsit que passi el temps. “Va Pepe, Joder!”, va dient de tant en tant. Prova de seure i relaxar-se: impossible. Tot i que només porta calces i samarreta, sua.

Obre una altra cervesa. Deambula pel pis. Torna a observar la seva filla. Deambula pel pis. Una ratlleta a la cuina. Deambula pel pis. Va al vàter. Es crispa.

Arriba el so que tant esperava: ding-dong! El timbre de la porta deu ser de les poques coses que encara funcionen en aquella casa. La Laura es desplaça fins a la porta com un zombie atlètic, s'afanya a obrir, i: “Merda!”, se li escapa en veu alta quan veu que qui ha vingut a casa no és en Pepe, sinó el Boss.

—Què passa? No t'alegres de veure'm? —li diu amb un somriure sorneguer mentre li repassa el cos de dalt a baix amb una mirada lasciva.

La Laura no havia pensat que només va amb calces i una samarreta tan gastada que se li transparenten els mugrons. El Boss li clava els ulls a l'entreuix i després als mugrons, a l'entreuix i als mugrons, a l'entreuix i als mugrons. Ella, nerviosa, s'intenta mal tapar els pits plegant els braços.

—Què et passa que ja no em truques a mi? —pregunta el Boss, mentre entra a dins el pis mirant a banda i banda.

—Clar que sí, Boss, és que et volia trucar a partir de dilluns que ja tindrè la pasta que et dec... he deixat la feina al Restaurant de la Carretera i dilluns em paguen el *finiquito* —li diu ella amb un discurs nerviós i atropellat.

—Ai, Laureta, Laureta... —respon amb una rialla sarcàstica i bavosa amb la vista ancorada a les calces—. Tot El Poble sap que no has plegat del Restaurant de la Carretera, sinó que t'han fotut fora per ionqui i per lladre, i jo també sé que ja t'ho han pagat tot, allà.

La Lluna no pot evitar sentir la conversa, tot i tapar-se les orelles amb les dues mans. Plora per dins, sense fer cap soroll. Ha hagut de madurar a marxes forçades. De tant haver de protegir la mare, s'ha anat convertint en una doneta encabida dins el cos d'una nena d'onze anys.

—Jo sempre cobro, nena! —li diu càustic i arrogant.

—Dilluns tindràs la pasta Boss, però ara passa'm un gramet, va —li suplica la Laura, provant de fer-se la simpàtica.

El Boss se la queda mirant i sense dir ni mitja paraula li fot una bona hòstia a la cara amb la mà oberta. Pam! La Laura aguanta l'impacte sense caure a terra. Sang al llavi. La Lluna enfonsa el cap entre les cames amb un intent per no sentir res més, per desaparèixer, per fondre's.

—Em pagaràs, ara! —li assegura amb la boca ben oberta.

—D'acord, d'acord... —li diu bramant la Laura, eixugant-se amb la mà el fil de sang que li baixa de la boca—. Vine...

La Laura camina cap a l'habitació. El Boss la segueix excitat, amb els ulls cosits al cul resseguint la vibració de la carn provocada per cada passa. Entren a la minúscula cambra i ella ajusta la porta perquè no els senti la Lluna. Del calaix de la tauleta de nit treu un sobre i li dona.

—Hi ha tres-cents euros, eren pel casal de la nena —diu amb llàgrimes als ulls—. Em-em dones el gram? —li torna a pregar.

—Estàs de broma? Aquí falta pasta, m'hauràs de pagar d'una altra manera... — diu amb la mà al paquet i un somriure barroer.

—No, no, si us plau, hi ha la meva filla...

—M'esperes en calces, em fas passar a la teva habitació, no em pagues i ara et fas l'estreta?

Li posa la mà al cul per dins les calces. Ell es descorda el cinturó i s'abaixa pantalons i calçotets fins als genolls.

—Para, para! Cony! —li crida ella empenyent-lo cap enrere.

—A mi no m'empenyis! Però què collons t'has pensat, puta! —li diu amb uns ulls plens de ràbia i tibant-li les calces avall.

—Que paris! Hòstia! —crida donant-li un cop al pit.

El Boss li etziba un fort cop de puny al lateral del cap: cloc! Sona com si haguessin trencat una avellana. La Laura queda estabornida per l'impacte. Ell la posa bocaterrosa sobre el llit. Li acaba d'abaixar les calces amb violència i l'envesteix com un toro desbocat, violant el seu cos una vegada i una altra, i una altra, com una bèstia posseïda amb un únic propòsit. La Lluna, amb els ulls esbatanats, mira l'escena per l'obertura de la porta. No suporta veure la seva mare patir i es decideix a entrar. Es treu els pantalons del pijama de Frozen, s'estira al llit imitant la posició de la Laura, es mira aquell home que esbufega amb els ulls tancats, i li diu: "Vine, deixa a la mama".